

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. S.**, zast. JUDr. Beátou Kolcunovou, advokátkou, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. OAM-135/LE-LE05-LE05-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2019, č. j. 4 Az 33/2019 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu z důvodů dle § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2019, č. j. Nt 430/2018 - 845, bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Arménské republiky pro skutky spočívající v neoprávněném držení zbraní, nezákonném prodeji drog, podvodu a organizování a řízení únosu člověka. Přípustnost žalobcova vydání byla potvrzena usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 2019, sp. zn. 14 To 74/2019.

[3] Dne 21. 2. 2019 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Žádost odůvodnil tím, že je synovcem bývalého prezidenta státu, přičemž jeho rodina čelí v současnosti potížím ze strany nového prezidenta a státních orgánů. Své trestní stíhání označil za politicky motivované a obává se jak pronásledování, tak nelidského a ponižujícího zacházení. Dále vyslovil obavy z pobytu ve vězení v Arménii, kde mu hrozí nebezpečí otravy a dalšího násilí. Trestní proces i vězeňský systém v Arménii je totiž zatížen nedostatky. Upozornil též na své psychiatrické onemocnění a potíže s kostí v dolní končetině.

[4] Jako důvod svého trestního stíhání žalobce uvedl, že je aktivní republikán a synovec bývalého prezidenta. Politicky angažovat se nechtěl, dělal to jen kvůli rodině. [obsahuje citlivé údaje] Stran trestné činnosti obecně nic neudělal, nikoho neunesl ani neznásilnil, nic neukradl, vše je vymyšlené. Nikdy nebyl nominován do volební komise a nebyl zaměstnán ani ve státní správě či bezpečnostních složkách.

[5] Žalovaný konstatoval, že žalobce při pohovorech přiznal, že se na území Arménie opakovaně dopouštěl vážné trestné činnosti v souvislosti s volbami ve snaze udržet svého strýce u moci. Z materiálů extradičního řízení, jakož i ze zpráv Ministerstva vnitra o zemi původu vyplývá, že se žalobce dopouštěl také další závažné kriminality, a to drogové, majetkové, i násilné. S ohledem na uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce je důvodné podezření, že spáchal vážný nepolitický zločin ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, v důsledku čehož nelze žalobci azyl udělit.

[6] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nezákonné pro chybný výklad § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nesprávně interpretoval, že údajná protiprávní jednání, jichž se měl žalobce dopustit v souvislosti s volební kampaní a volbami, jsou vážným nepolitickým zločinem. Žalobcovo trestní stíhání je politicky motivováno, zbraně držel legálně a drog bylo malé množství, podvod a vydírání jsou čistě spekulativní. Nebyl důvod aplikovat ani § 15a zákona o azylu. K nesrozumitelnosti rozhodnutí dále žalobce uvedl, že skutky, pro něž bylo rozhodnuto o přípustnosti žalobcova vydání, se míjí s těmi, jež žalovaný označil za vážný nepolitický zločin.

[7] V replice žalobce opětovně uvedl, že je jeho stíhání politicky motivováno a nebyl naplněn standard důvodného podezření, jež nelze založit pouze na žádosti o extradici.

[8] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Soud přihlédl k výše uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, který zpochybnil politickou motivaci žalobcova trestního stíhání ve vlasti, jelikož ten má být vydán pro majetkovou, drogovou a trestnou činnost, jakož i žalobcovu věrohodnost, a potvrdil jeho snahu vyhnout se dopadení, kdy žalobce vystupoval pod jinými jmény a na základě padělaných dokladů. Skutky, pro které je žalobce vydáván, byly označeny za vysoce závažnou trestnou činnost, jež nemá politický charakter. Závěr o nepolitickém charakteru byl potvrzen výše uvedeným usnesením Vrchního soudu v Praze.

[9] Pokud jde o skutky, jež byly posuzovány v rámci extradičního řízení, soud považoval standard důvodného podezření za naplněný. Soud poukázal na skutečnost, že Arménie je členským státem Rady Evropy, a je tudíž vázána evropskou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž z informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 nevyplývá, že by v Arménii neměly být respektovány lidskoprávní standardy. Extradiční žádost arménské strany je nadto precizně zpracovaná s podrobným popisem skutků, jež měl žalobce spáchat, a s odkazem na konkrétní důkazy, kterými arménské orgány své závěry podpírají. Sama o sobě tak působí hodnověrně.

[10] Soud tedy shledal důvodnými podezření, jež jsou žalobci kladena za vinu arménskými státními orgány a která jsou obsahem žádosti o žalobcovo vydání k trestnímu stíhání do země původu. Žalobcovo tvrzení o politické motivaci trestního stíhání v Arménii měl soud naopak za nevěrohodné a nepodložené, které nemůže ve světle provedených důkazů obstát.

[11] Ke skutečnosti ovlivňování voleb žalobcem soud konstatoval, že se žalobce k této činnosti sám přiznal během provedených pohovorů a v tomto ohledu poskytl žalovanému podrobnou a hodnověrnou výpověď. Krom toho o rozsáhlých manipulacích s volbami ze strany

pokračování

žalobcovy rodiny hovoří i informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 10. 2018. Stran zásadního podílu žalobce na ovlivňování arménských voleb tedy soud rovněž shledal důvodné podezření, že se jej žalobce dopustil.

[12] Pokud jde o podezření z ostatních skutků, které nebyly předmětem extradičního řízení, dal soud za pravdu žalobci. Jedná se o podezření spekulativní a nikoliv důvodná. O těchto skutcích, z nichž nejzávažnější je údajné postřelení syna významného podnikatele a jeho tělesného strážce, zpravuje informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 3. 2019, avšak podezření se opírá pouze o novinové články bez jakékoliv další reflexe a zcela absentují jiné podklady. Za těchto okolností nemůže být podezření ze spáchání těchto skutků důvodným.

[13] Dále se soud zabýval otázkou, zda skutky, u nichž shledal znak důvodného podezření (činnost, pro niž bylo žádáno žalobcovo vydání, a manipulace s volbami), jsou vážným nepolitickým zločinem, i když byl údajně spáchán s politickým cílem [§ 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu] a vážným zločinem [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu], přičemž odkázal na judikaturu NSS k této věci (rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28).

[14] Držení zbraní soud nevyhodnotil jako vážný zločin s odkazem na malé množství držených zbraní. Druhý z extradičních skutků, tedy přechovávání a prodej drog, soud jako „vážný zločin“ vyhodnotil. Konstatoval, že argumentem proti zařazení skutku pod vážný zločin nemůže být relativně nižší množství drogy, neboť nemělo jít pouze o přechovávání pro vlastní potřebu, ale žalobce, ve vlasti dobře ekonomicky situovaný a z prominentní rodiny, je důvodně podezřelý, že se drogy snažil prodat. Vážným zločinem bylo dle soudu také podvodné jednání žalobce, který měl zneužít důvěry jiného a vylákat od něj 14 obrazů za účelem prodeje v celkové hodnotě 150 000 USD a peníze, které za obrazy obdržel, si měl ponechat. Jako vážný zločin, a současně ze všech extradičních skutků nejzávažnější, vyhodnotil soud únos podnikatele zorganizovaný žalobcem. Podnikatel byl zbit, žalobce jej měl několik hodin omezovat na svobodě a vydírat, mj. na něj měl mířit střelnou zbraní a pálit jej plynovým zapalovačem na částech těla. Svého jednání měl žalobce zanechat jen proto, že vydíraný podnikatel splnil požadavky únosců. Únos s následným trvajícím omezováním osobní svobody, zbitím, vydíráním střelnou zbraní a pálením plynovým zapalovačem je vysoce závažným jednáním bezprostředně zasahujícím do nejelementárnějších lidských práv a svobod.

[15] Městský soud v této věci uzavřel, že u všech výše uvedených skutků, pro něž arménské orgány žádaly žalobcovo vydání, byl shledán majetkový motiv, naopak politický motiv u nich nefiguroval ani zdánlivě, proto všechny skutky, které naplnily pojem „vážný zločin“, naplňují i pojem „vážný nepolitický zločin“ obsažený v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[16] Dále se soud zabýval manipulacemi s volbami, přičemž došel k závěru, že i tento skutek je třeba hodnotit jako vážný zločin. Žalobce neměl být pouze osobou řadového postavení, ale měl volební manipulace na části arménského území sám z velké části organizovat. Stejně tak měl mít vědomost i o tom, že v případě osob, které volily jinak, než měly, docházelo k zastrasování. Jednání, [obsahuje citlivé údaje], je bezesporu vysoce závažným postupem proti lidským svobodám.

[17] K námitce žalobce ohledně politického charakteru výše uvedeného skutku, soud uvedl, že pojem „vážný politický zločin“ je třeba interpretovat restriktivně, tedy tak, aby zahrnoval případy, kdy je politický charakter podstatnou polehčující okolností pro jeho spáchání. Žalobce měl volby ovlivňovat nikoliv kvůli politickým myšlenkám, které by zastával, tím méně kvůli demokratickému smýšlení, ale s ohledem na prospěch vlastní rodiny, sám žádné politické ideály nezastával. Za těchto okolností je politický charakter údajného žalobcova skutku pouze zdánlivý, přičemž jeho jednání však mělo být motivováno pouze prospěchem rodiny, rozsáhlé volební

manipulace je proto třeba v žalobcově případě označit za „vážený nepolitický zločin“ ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[18] Krajský soud uzavřel, že byly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 15 a § 15a zákona o azylu. Žalovaný po skutkové i právní stránce řádně posoudil žalobcovu situaci a vydal srozumitelné, odůvodněné rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[19] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností. Městskému soudu vytknul, že se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami, a převzal nesprávné závěry žalovaného ohledně hodnocení jeho výpovědi. Nesouhlasil s tím, že extradiční skutky naplňují skutkovou podstatu ustanovení § 15 odst. 1 a § 15a odst. 1 zákona o azylu, dle kterých je vyloučeno poskytnutí jakékoli formy mezinárodní ochrany. Trval na svých námitkách, že trestní stíhání bylo zahájeno za smyšlené jednání, s cílem vydírat jeho rodinné příslušníky.

[20] Dále stěžovatel uvedl, že důkazní standard důvodného podezření ve smyslu výše uvedených ustanovení nebyl v posuzovaném případě naplněn způsobem, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007 - 136), přičemž důvodné podezření nezakládá pouhá žádost o extradici. Namítl, že chybí důkazy o tom, že se v zemi původu dopustil konkrétních skutků, jež lze podřadit pod skutkové podstaty dle § 15 a § 15a zákona o azylu. K aplikaci vylučující klauzule tak žalovaný neměl dostatek důkazů. Stěžovatel se v řízení vyjádřil k extradičním skutkům, městský soud však pouze uvedl, že nemá pochyb o důvodnosti podezření a zahájení trestního stíhání. Soud však nezohlednil námitku stěžovatele, že si lze v Arménii tzv. objednat trestní stíhání. V této souvislosti odkázal stěžovatel na výše uvedený rozsudek NSS, dle kterého závěr o nezbytnosti aplikace vylučujících klauzulí nelze postavit pouze na nevěrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu. Soud navíc označil na jednom místě rozsudku tvrzení stěžovatele za nevěrohodné, tvrzení stěžovatele ohledně manipulace s volbami pak označil za věrohodné, neuvedl však důvody, pro které je právě toto tvrzení věrohodné, zatímco jiná tvrzení stěžovatele věrohodnost postrádají.

[21] Žalovaný se podrobněji nezabýval tím, zda v napadeném rozhodnutí došlo ke správnému podřazení činů spáchaných stěžovatelem pod činy vyjmenované v ustanovení § 15 a § 15a zákona o azylu. Pokud tak učinil až soud v napadeném rozsudku, nepřipustně posoudil otázku, kterou měl zhodnotit nejprve žalovaný. V případě skutků, které se týkají drog, navíc soud neposoudil množství, které měl mít dle arménské prokuratury stěžovatel u sebe. Městský soud použil závěry judikatury NSS ohledně zhodnocení závažnosti drogové kriminality bez ohledu na individuální posouzení případu, a to právě na zmiňované množství, které měl mít stěžovatel u sebe a distribuovat. Pokud dále městský soud poukazoval na závěry soudu rozhodující o extradici stěžovatele, kde se soudy shodly na tom, že šlo o činy běžné, obecné kriminality, měl se vypořádat s tím, z jakého důvodu považuje jednání stěžovatele za zvlášť závažné.

[22] Dále stěžovatel namítl, že je jeho trestní stíhání vykonstruované, přičemž odkázal na veřejně dostupné zprávy a reportáže. Závěry žalovaného ani soudu nejsou v tomto směru pečlivě odůvodněny. Stěžovatel navrhl již v žalobě obstarání dalších podkladů potřebných k rozhodnutí ve věci (např. znalecký posudek odborníka na mezinárodní trestní právo), městský soud se však s touto námitkou nevypořádal. Žalovaný tak nezjistil skutečný stav věci, přičemž jak žalovaný, tak městský soud selektivně vybrali jen ty informace, kterými odůvodnili nutnost aplikace vylučující klauzule. Stěžovatel přitom již v žalobě namítl, že žalovaný nevycházel z aktuálních zpráv o zemi původu. Městský soud pouze konstatoval, že vzhledem k členství Arménie v Radě Evropy a s ohledem na informaci MZV ze dne 11. 2. 2019 nelze předpokládat, že by v Arménii neměly být respektovány lidskoprávní standardy. Stěžovatel podotkl,

pokračování

že v roce 2018 ve volbách zvítězila opoziční strana, přičemž začali pronásledovat a zatýkat ty, co byli u moci předtím. O tom, že stěžovateli hrozí riziko pronásledování a nelidského zacházení z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině a pro politické smýšlení svědčí fakt, že několik osob z nyní opozičních stran již bylo zatčeno.

[23] Stěžovatel dále vytknul žalovanému, že nesprávně interpretoval skutečnosti uvedené stěžovatelem během pohovoru. Zdůraznil, že popsal praktiky související s volebními manipulacemi, neuvedl však, že by se na nich sám podílel. [obsahuje citlivé údaje]. V daném případě tedy došlo doslovným překladem k nesprávnému pochopení obsahu sdělení stěžovatele. Stěžovatel, jako synovec prezidenta byl využit k propagaci strany bývalého prezidenta, byl pouhou loutkou, která neměla žádné pravomoci. Žalovaný i městský soud nesprávně vyložili výpověď stěžovatele s tím, že to byl on, kdo se podílel na manipulaci voleb. Městský soud pochybil, pokud odmítl provedení důkazu výsledkem stěžovatele, neboť nesprávná interpretace byla namítána již v žalobě. Až z napadeného rozhodnutí se totiž stěžovatel mohl dozvědět, že právě to, co uvedl při pohovoru, mu bylo nejvíce přičítáno k tíži a že žalovaný si to vyložil tak, že se stěžovatel přiznal k ovlivňování voleb.

[24] Nepravdivé je tvrzení městského soudu, že žádný další člen rodiny není v zemi původu pronásledován či stíhán. Z dostupných materiálů je naopak zřejmé, že obviněn byl i bratr stěžovatele, jakož i jeho sestra a bratři bývalého prezidenta. Žalovaný a městský soud tak pochybili, pokud si neopatrili aktuální informace, z nichž by zjistili dopad politických změn na předchozí vedení státu. Městský soud sám poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného je ve velké části podloženo spekulativními zprávami o zemi původu, z nichž žalovaný dovodil podezření, že se stěžovatel podílel na závažné kriminalitě, tedy že schvaloval a podporoval nedemokratický režim bývalého prezidenta.

[25] Stěžovatel uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, když na jedné straně žalovaný přičítal stěžovateli k tíži podporu předchozího režimu, na straně druhé v rozhodnutí uvedl, že jeho jednání nelze podřadit pod politicky motivované činy. Žalovanému i soudu lze vytknout to, že selektivně vybrali informace sdělené stěžovatelem, kdy ho popsali tak, že on sám výrazným způsobem podporoval a přispíval k autoritativnímu režimu předchozího prezidenta. Tedy s cílem podřadit jeho jednání pod vylučující klauzule.

[26] Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou a účelovou a konstatoval, že svým významem nepřesahuje zájmy stěžovatele. Městský soud se podle žalovaného s žalobními námitkami řádně vypořádal, přičemž přihlédl i k průběhu extradičního řízení a k podkladům, které si extradiční soud obstaral.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti přednostně a s nejvyšším urychlením (§ 32 odst. 4 zákona o azylu).

[28] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[29] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší

správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[30] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud vystihl podstatu věci, řádně vypořádal veškeré žalobní námitky, podrobně zhodnotil tvrzení stěžovatele a situaci v zemi původu a poté dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

[32] Námitku stěžovatele, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Žalovaný vycházel při svém rozhodování z oficiálních zpráv MV ČR o zemi původu, jakož i z výpovědi žalobce. Uvedené zprávy dostatečným způsobem specifikoval (str. 8 a 14 napadeného rozhodnutí) a označil, které informace z nich vzal za relevantní. Nejvyšší správní soud však připouští, jak již správně konstatoval městský soud, že podezření z ostatních skutků než skutků extradičních a manipulací s volbami (dále pouze „ostatní skutky“), nejsou dostatečně podložena. Žalovaný vycházel z informací odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 3. 2019, podezření ohledně ostatních skutků, z nichž nejzávažnější je údajné postřelení syna významného podnikatele a jeho tělesného strážce, se však opírají pouze o novinové články bez další konfrontace s jinými relevantními zdroji. Za těchto okolností tak nemůže být podezření ze spáchání těchto ostatních skutků dostatečným pro aplikaci § 15 a § 15a zákona o azylu.

[33] Dle stěžovatele městský soud též pochybil, když bez odůvodnění neprovedl jím navrhované důkazy při jednání (výslech stěžovatele) a neobstaral si další stěžovatelem navrhované podklady (např. znalecký posudek odborníka na mezinárodní trestní právo). Z rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, se nicméně podává, že „[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezburcuje povinností takový postup odůvodnit.“ K této námitce lze stěžovatele odkázat na str. 7 rozsudku, kde městský soud dostatečným způsobem odůvodnil, proč stěžovatelem navrhované důkazy neprovedl, a Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje.

[34] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že se krajský soud nevypořádal s tvrzením stěžovatele, že je v Arménii běžné si tzv. objednat trestní stíhání, přičemž poukázal na str. 3 a 4 napadeného rozsudku. Městský soud vycházel z výše uvedeného usnesení Vrchního soudu v Praze, dle kterého, na rozdíl od ničím nepodložených stěžovatelových spekulací o politické motivaci jeho trestního stíhání, předložily arménské orgány konkrétní důkazy, jež dostatečně potvrzují důvodnost podezření ze spáchání extradičních trestných činů, jež jsou majetkového, násilného a drogového charakteru, tedy trestnými činy obecné kriminality.

[35] Vzhledem k výše uvedenému nemůže obstát rovněž námitka stěžovatele, že městský soud neuvedl důvody, pro které je tvrzení stěžovatele ohledně manipulace s volbami věrohodné, zatímco jiné jeho tvrzení týkající se politické motivace stěžovatelova trestního stíhání je nevěrohodné. Městský soud uvedl na str. 4 rozsudku důvody, pro které považuje stěžovatelovo

pokračování

tvrzení ohledně politické motivace jeho trestního stíhání za nevěrohodné, na stejné straně pak specifikoval důvody, pro které považuje stěžovatelovu výpověď obsahující přiznání ke skutku manipulace s volbami za hodnověrnou.

[36] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, zabýval se zbylými kasačními námitkami. Ani ty však neshledal důvodnými.

[37] Stěžovatel namítl, že důkazní standard důvodného podezření ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu nebyl naplněn způsobem, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu, přičemž důvodné podezření nezakládá pouhá žádost o extradici. Podotknul, že chybí důkazy o tom, že se stěžovatel v zemi původu dopustil konkrétních skutků, jež lze podřadit pod skutkové podstaty dle § 15 a § 15a zákona o azylu.

[38] Stěžovatel byl rozhodnutím žalovaného vyloučen z možnosti udělení azylu na základě vylučující klauzule uvedené v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy proto, že zde bylo dáno důvodné podezření, že se dopustil před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vážného nepolitického trestného činu mimo území. Byl vyloučen rovněž z možnosti udělení doplňkové ochrany na základě vylučující klauzule uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy proto, že bylo dáno důvodné podezření, že se dopustil závažného zločinu.

[39] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že pro aplikaci vylučující klauzule dle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu musí být splněno kumulativně několik podmínek (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007 - 136): 1) čin, z něhož je žadatel podezříván, musí být vážným nepolitickým zločinem nebo zvláště krutým činem, 2) musí být splněno časové omezení (čin, který byl spáchán před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany), 3) musí být spáchán mimo území (státu, v němž se cizinec domáhá udělení azylu). Naproti tomu v případě aplikace vylučující klauzule ve vztahu k udělení doplňkové ochrany dle § 15a písm. b) není nutné naplnit časovou ani místní podmínku, přičemž tato klauzule se vztahuje i na politické trestné činy.

[40] Předpokladem pro aplikaci všech vylučujících klauzulí dle § 15 odst. 1 jakož i § 15a odst. 1 zákona o azylu je dále existence důvodného podezření.

[41] Standard důvodného podezření (nebo také „vážné důvody se domnívat“) v obecné rovině vyjadřuje, nakolik musí být rozhodující orgán přesvědčen o určité skutečnosti. Žalovaný tak musí prokázat, že „existují vážné důvody se domnívat“, že se žadatel dopustil jednoho z činů definovaných v § 15 odst. 1 písm. a) až c) zákona o azylu. Výše uvedený standard však, vzhledem ke specifickým podmínkám v řízení o mezinárodní ochraně, nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“. *„Tento relativně nízký důkazní standard se ale vztahuje pouze na skutkovou otázku (žda žadatel daný čin spáchal), a nikoliv na otázku právní (žda žadatel spáchal např. válečný trestný čin). Právní klasifikace daného činu musí být postavena najisto.“* Viz Kosař, D. a kol. *Zákon o azylu. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2010 s. 209.

[42] Nejvyšší správní soud se důkazním standardem pro řízení o mezinárodní ochraně zabýval již několikrát, např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009, Sb. NSS, zdůraznil, že: *„Řízení o mezinárodní ochraně je řízením specifickým tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 - 64; ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89; a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63,) že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se riziko pronásledování či vážné újmy v budoucnu), a tím, že nesprávné rozhodnutí má pro stěžovatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifickým řízením o mezinárodní ochraně odpovídá i standard a rozložení důkazního břemene, jež jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu.“*

[43] Lze shrnout, že důkazní standard *důvodné podezření*, resp. *vážné důvody se domnívat*, který je u všech vylučujících klauzulí shodný, je nižší než standard v trestních věcech. Z výše citovaného rozsudku č. j. 4 Azs 60/2007 – 136 se podává, že se tento standard „pohybuje“ okolo hranice 50 % pravděpodobnosti. K naplnění „důvodného podezření“ musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy, v judikatuře některých států označované jako silné důkazy a nikoliv pouhé domněnky. Půjde např. o přiznání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, svědectví jiných osob (pokud vyjádření žadatele nebyla věrohodná), není však nutné, aby byl žadatel odsouzen či obviněn z vážného trestného činu. Pouhá žádost o extradici přitom sama o sobě důvodné podezření nezakládá (jak vyplývá ze zprávy UNHCR Guidance Note on Extradition and International Refugee Protection, z dubna 2008).

[44] Vycházející z těchto úvah posoudil Nejvyšší správní soud důkazy v řízení shromážděné (které byly též přesvědčivě popsány a vyhodnoceny v rozhodnutích extradičních soudů, konkrétně v usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. Nt 430/2018, a usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 74/2019) a dospěl k názoru, že městský soud postupoval v souladu s výše uvedenou judikaturou, přičemž dospěl ke správnému závěru, že jsou důvodná podezření týkající se skutků, pro které má být stěžovatel vydán do země původu, jakož i stran skutku manipulace s volbami. Městský soud přiléhavě konstatoval, že žádost o extradici sama o sobě v běžném případě nestačí ke konstatování důvodného podezření, přičemž nyní projednávaný případ je situací specifickou. Svůj závěr o naplnění „důvodného podezření“ pak městský soud opřel nejen o výše uvedená vydávací rozhodnutí, ale také o výše specifikované zprávy o zemi původu. Zdůraznil také, že je Arménie členským státem Rady Evropy, a je tudíž vázána evropskou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.

[45] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že je tvrzení městského soudu ohledně pronásledování ostatních členů jeho rodiny nepravdivé. Městský soud odkázal na doplňující pohovor, ve kterém stěžovatel uvedl, že v Arménii nikdo pronásledovaný není. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výpověď žadatele často představuje stěžejní důkazní prostředek, který nabývá klíčového významu za situace, kdy musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze. V řízeních ve věci mezinárodní ochrany tak hraje mimořádně důležitou roli právě věrohodná výpověď žadatele a v tomto kontextu i jeho celková věrohodnost. Ostatně Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil, že: „*Je to tedy žadatel, kterého stihá břemeno tvrzení, jež je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním...*“ (rozsudek ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010 - 229). Jestliže stěžovatel v doplňujícím pohovoru uvádí, že nikdo v Arménii pronásledovaný není, načež v žalobě i kasační stížnosti poukazuje na pronásledování jeho rodinných příslušníků (aniž by tento rozpor vysvětlil), lze takové tvrzení označit za rozporuplné a účelové. Nejvyšší správní soud doplňuje, že za pronásledování nelze bez dalšího považovat trestní stíhání některých členů rodiny stěžovatele za jejich kriminální delikty, které vyplývá ze zpráv o zemi původu obsažených ve spise, např. ze zprávy odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019. Z těchto zpráv (např. i z výroční zprávy organizace Freedom House) naopak vyplývá, že elity minulého režimu, včetně rodiny bývalého premiéra, nebyly vystaveny politickému pronásledování, spíše se zdá, že policie a justice jsou poměrně rezistentní vůči snahám nově zvolených politiků o pronásledování korupce za minulého režimu a výzvy k potrestání prominentů minulého režimu zůstávají spíše na verbální úrovni.

[46] S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud závěr městského soudu o naplnění „důvodného podezření“ za opodstatněný a v souladu s výše uvedenými závěry odůvodněný.

[47] Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatele, že se žalovaný detailněji nezabýval tím, zda v napadeném rozhodnutí došlo ke správnému pochránění činů spáchaných stěžovatelem pod činy vyjmenované v § 15 odst. 1 a § 15a odst. 1 zákona o azylu. Zdejší soud

pokračování

podotýká, že se žalovaný dostatečně vypořádal s otázkou, zda jsou skutky, u nichž shledal důvodné podezření, vážným nepolitickým zločinem dle § 15 odst. 1 písm. b) a vážným zločinem dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V tomto smyslu lze odkázat na rozsáhlé odůvodnění žalovaného na str. 11 až 18 napadeného rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému a vzhledem k tomu, že stěžovatel nespecifikoval, v čem konkrétně žalovaný pochybil při subsumpci činů spáchaných stěžovatelem pod činy vyjmenované v § 15 odst. 1 a § 15a odst. 1 zákona o azylu, nelze považovat námitku stěžovatele za důvodnou.

[48] Stěžovatel dále vznesl námitku týkající se extradičního skutku nezákonného uvedení drog do oběhu za účelem prodeje. Nejvyšší správní soud pro přehlednost uvádí, že se stěžovatelem bylo vedeno extradiční řízení pro tyto trestné činy: neoprávněné získání, skladování a přeprava zbraní a střeliva; nezákonné uvedení drog do oběhu za účelem prodeje; podvod; organizování a řízení únosu člověka. Městský soud se těmito skutky zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozsudku, pročež došel k závěru, že všechny extradiční skutky kromě skutku neoprávněného držení zbraní spadají pod definici „vážného zločinu“ ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu. Taktéž jednání žalobce, spočívající v manipulaci s volbami, vyhodnotil městský soud jako vážný zločin.

[49] Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za důležité vyjádřit se k významu pojmu „vážný zločin“ (resp. „vážný nepolitický zločin“) ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu. Jak správně uvedl již městský soud, neexistuje legální definice tohoto pojmu. Ostatně v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, č. 3537/2017 Sb. NSS, vyslovil zdejší soud, že „*Pojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.*“

[50] V rozsudku ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 Azs 82/2016 - 29, pak zdejší soud vyslovil, že pojmy užívané § 15 odst. 1 písm. b) a v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jsou obdobné. Míra závažnosti činu, která musí být naplněna pro aplikaci azylové vylučující klauzule, je tedy shodná v případech vylučující klauzule ve vztahu k udělení doplňkové ochrany.

[51] Jak naznačuje výše uvedená judikatura, pojem „vážný zločin“ je sice právem EU používán, nemá v něm však svůj původ. Původ tohoto pojmu je nutno hledat v Úmluvě o právním postavení uprchlíků ze dne 28. 7. 1951 (dále jen „Ženevská úmluva“), publikované pod číslem 208/1993 Sb. (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015 - 26, č. 3537/2017 Sb. NSS).

[52] Podle čl. 1 odst. F písm. b) Ženevské Úmluvy, „*[u]stanovení této úmluvy se nevztahují na žádnou osobu, o níž jsou vážné důvody se domnívat, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík.*“

[53] Význam pojmu „vážný nepolitický zločin“ nedefinuje žádný závazný mezinárodněprávní nástroj. Interpretační vodítka pro výklad Ženevské úmluvy však lze nalézt v mnoha dokumentech Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR). Dle příručky UNHCR (*Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, z roku 2003, dostupné na <https://www.refworld.org/docid/3f5857d24.html>) je při zjišťování míry závažnosti zločinu nutné brát v potaz následující faktory: povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Jako typové vážné zločiny

jsou označeny především útoky proti životu a zdraví (vražda, znásilnění, žhářství, ozbrojená loupež). Současně je stanoveno, že se posuzování závažnosti činu nemůže odvíjet pouze z dikce národního práva. V příručce z roku 2019 (*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection Under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, dostupné na <https://www.refworld.org/docid/5cb474b27.html>) pak UNHCR zdůrazňuje nutnost posoudit každý případ individuálně a zvážit rovněž polehčující a přitěžující okolnosti.

[54] Některé trestné činy považuje mezinárodní právo za ospravedlnitelné, pokud jsou součástí boje proti politice státu neslučitelné s ochranou lidských práv, proto je v dikci § 15 odst. 1 písm. b) obsažena podmínka, že se musí jednat o vážný *nepolitický* zločin (Chmelíčková N., Votočková V. *Zákon o azylu. Praktický komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016, s. 62). Jak uvádí výše uvedená příručka UNHCR z roku 2019, vážným nepolitickým zločinem ve smyslu čl. 1 F písm. b) je takový zločin, který nebyl spáchán pro dosažení politických cílů, ale z důvodů jiných, jako je osobní prospěch či pomsta.

[55] Na úrovni práva Evropské unie se výkladem pojmu *závažný nepolitický čin* užitého v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, *Spolková republika Německo proti B a D*, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností (odstavec 94 odůvodnění). Generální advokát Paolo Mengozzi ve svém stanovisku k této věci ve vztahu ke znakům „závažnosti“ a „zločinu“ konstatoval, že „*z přípravných prací na Úmluvě a ze systematického výkladu čl. 1F písm. b), jakož i obecněji z povahy a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že se důvod vyloučení, který je v něm stanoven, použije pouze v případě vysokého stupně závažnosti dotčeného zločinu. Toto pojetí je potvrzeno výkladem poskytnutým odděleními různých úrovní v rámci UNHCR a aplikační praxí smluvních států, a rovněž je sdílí odborná literatura. Posouzení závažnosti zločinu musí být konkrétně prováděno případ od případu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, at' již nastaly před předmětným chováním nebo po něm, a vyžaduje přijetí spíše mezinárodních, než místních standardů. Toto posouzení nevyhnutelně ponechává orgánu pověřenému jeho provedením velkou volnost rozhodování (...). Zvláště je třeba vzít v úvahu výši stanoveného nebo skutečně uloženého trestu ve státě, v němž je žádost o přiznání postavení uprchlíka přezkoumávána, ačkoli se nejedná o prvek, který je sám o sobě rozhodující, a to vzhledem k jeho odlišnému charakteru v jednotlivých právních rádech. Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka.*“ (odstavce 51 – 53 cit. stanoviska generálního advokáta).

[56] V rámci judikatury Nejvyššího správního soudu lze odkázat na výše uvedený rozsudek ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, dle kterého: „*Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal.*“

[57] Stran výše uvedených závěrů pak Nejvyšší správní soud posoudil námitky stěžovatele vztahující se k hodnocení jeho skutků městským soudem (Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se nezabýval hodnocením skutků, které stěžovatel nerozporoval).

[58] Námitku stěžovatele, že městský soud neposoudil množství drogy, které měl mít stěžovatel dle arménské prokuratury u sebe, kdy subsumoval tento skutek pod pojem „vážný zločin“, shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Městský soud svůj závěr o závažnosti daného skutku řádně odůvodnil, přičemž se vypořádal také s argumentem malého množství drogy,

pokračování

kdy došel k závěru, že: „*Argumentem proti zařazení skutku pod vážný zločin nemůže být relativně nižší množství drogy, neboť nemělo jít pouze o přechovávání pro vlastní potřebu, ale žalobce, ve vlasti dobře ekonomicky situovaný a z prominentní rodiny, je důvodně podezřelý, že se drogy snažil prodat.*“ Nejvyšší správní soud rovněž shledává množství drogy v tomto případě irelevantní, jelikož stěžovatel neměl přechovávat drogy pouze pro osobní potřebu, nýbrž za účelem prodeje. Nejedná se o drogy s méně negativními účinky na lidské zdraví (tzv. „měkké“), nýbrž o drogy typu kokain, extáze či syntetické drogy PVP, jejichž účinky na fyzické a psychické zdraví člověka jsou ničivé. Z extradičních materiálů se pak podává, že tato stěžovatelova činnost byla propojena s činností dalších osob, pokud bychom tedy vycházeli z českého trestního zákoníku, mohlo by se jednat o kvalifikovanou skutkovou podstatu dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Argument stěžovatele, že takové malé množství by nedosahovalo ani naplnění skutkové podstaty přečinu dle § 284 trestního zákoníku, je tedy lichý, jelikož v případě prodeje drog je množství irelevantní. Pro subsumpci takového jednání pod pojem „vážný nepolitický zločin“ hovoří také výše zmíněná příručka UNHCR z roku 2003, dle které „přechovávání omamných a psychotropních látek pouze pro osobní potřebu by nedosahovalo intenzity vážného zločinu“, a *contrario* tedy prodej takových látek tuto intenzitu může mít. Obchodování s drogami jakožto příklad vážného zločinu ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice pak výslovně zmiňuje Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu (EASO) v analýze k čl. 12 a 17 kvalifikační směrnice (*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*, dostupné na <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>).

[59] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výše uvedený skutek stěžovatele naplňuje znaky závažného nepolitického zločinu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jakož i vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Jelikož jsou splněny i další výše uvedené podmínky, tedy že se jedná o čin, který byl spáchán před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a mimo území státu, v němž se cizinec domáhá udělení azylu, jakož i naplnění důvodného podezření, shledal Nejvyšší správní soud aplikaci vylučující klauzule dle § 15 a 15a zákona o azylu za důvodnou.

[60] S ohledem na výše uvedené, jakož i na definici „vážného nepolitického zločinu“ neobstojí ani námitka stěžovatele, že žalovaný přičítal stěžovateli k tíži podporu předchozího režimu. Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí jasně uvedl, že trestné jednání stěžovatele nelze podřadit pod politicky motivované činy. Stěžovatel dále vytknul žalovanému, že nesprávně interpretoval jeho výpověď, přičemž uvedl, že popsal praktiky související s volebními manipulacemi, neuvedl však, že by se na nich sám podílel. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozporuplnost stěžovatelových tvrzení uváděných zejména v žalobě a kasační stížnosti.

[61] V protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl, že [obsahuje citlivé údaje]. V žalobě stěžovatel namítal, že jeho aktivity – [obsahuje citlivé údaje], je možné z pohledu demokratických států považovat za nezákonné, možná kriminální jednání, ale rozhodně je nelze označit za nepolitické. Volby jsou politickým aktem a strana stěžovatelovy rodiny, kde se samozřejmě stěžovatel angažoval, „uplácela voliče“, aby ji volili. V kasační stížnosti pak stěžovatel namítl, že žalovaný i soud nesprávně vyložili jeho výpověď s tím, že to byl on, který se podílel na manipulaci voleb. Dále podotkl, že to nebyl on, kdo mohl nějakým způsobem ovlivnit politické dění, či chod voleb. Svého strýce (bývalého prezidenta) podporoval z toho důvodu, že byl jeho příbuzným, nikoli pro majetkový prospěch.

[62] Z výše uvedeného vyplývá, že zatímco v žalobě se stěžovatel otevřeně přiznal, že se těchto praktik účastnil, přičemž namítal, že se jedná o čin nikoli nepolitický, v kasační stížnosti pak tyto své aktivity v rozporu s předchozím tvrzením zcela popřel a paradoxně poukázal na charakter svojí činnosti jako ryze nepolitické, kdy se mělo jednat pouze o pomoc rodinnému příslušníku, svému strýci. Na základě těchto zcela jasně nesouladných skutečností uvedených stěžovatelem dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jsou stěžovatelova pozdější

tvrzení uplatněná v žalobě a kasační stížnosti účelová a nedůvěryhodná. Přisvědčil závěrům městského soudu, že stěžovatelovy aktivity spočívající v manipulaci s volbami naplňují znaky vážného nepolitického zločinu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a tedy i vážného zločinu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z původní výpovědi stěžovatele, žalovaným shromážděných zpráv, jakož i z celého kontextu totiž vyplývá, že stěžovatel se nezapojoval do volebních manipulací s cílem prosazovat nějaký politický program, nýbrž výlučně v zájmu zachování neoprávněných ekonomických a mocenských výhod jeho rodiny tak, jak byly popsány v informaci odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 3. 2019, která je založena ve správním spisu. Městský soud proto správně usoudil, že politický motiv těchto zločinů byl nanejvýš zdánlivý [ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Ostatně i příručka UNHCR z roku 2003 citovaná výše v bodu 43 jasně uvádí, že (zdánlivý) politický motiv určitých kriminálních činů nemůže být na překážku aplikace vylučující klauzule, pokud tyto činy spočívají v potlačování základních práv a svobod. Tak tomu bylo i v případě stěžovatele, [obsahuje citlivé údaje]. Takové jednání zajisté nemůže být považováno za souladné s mezinárodními smlouvami na ochranu základních práv a svobod. Ty nemohou být vykládány tak, že by zaručovaly jednotlivcům právo podílet se na aktivitách směřujících k likvidaci základních práv občanů, včetně práva svobodně volit své zástupce.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[63] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[64] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu